

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

พระราชบัญญัติ
สัญชาติ (ฉบับที่ ๓)
พ.ศ. ๒๕๕๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มี
พระบรมราชโองการโปรดเกล้า ฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้น
ไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๙๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“มาตรา ๗ บุคคลต่อไปนี้ย่อมได้สัญชาติไทยโดยการเกิด

(๑) ผู้เกิดโดยบิดาเป็นคนไทย ไม่ว่าจะเกิดในหรือนอกราชอาณาจักรไทย

(๒) ผู้เกิดนอกราชอาณาจักรไทย โดยมารดาเป็นคนไทย แต่ไม่ปรากฏบิดาที่สอดคล้องกฎหมาย หรือบิดาไม่มีสัญชาติ

(๓) ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทย”

มาตรา ๔ บุคคลซึ่งเกิดในราชอาณาจักรไทยโดยมารดามีชื่อคนไทย ในระหว่างใช้พระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖ ย่อมได้สัญชาติไทย

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติ
สัญชาติ พ.ศ. ๒๔๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕ คนต่างด้าวในลักษณะดังต่อไปนี้ อาจขอ
แปลงสัญชาติเป็นไทยได้”

(๑) บรรลุนิติภาวะแล้วตามกฎหมายไทยและ
กฎหมายแห่งชาติของตน

(๒) มีความประพฤติดีและมีอาชีพเป็นหลักฐาน

(๓) มีภูมิลำเนาในราชอาณาจักรไทยต่อเนื่องมาจน
ถึงวันยื่นคำขอแปลงสัญชาติเป็นเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี และ

(๔) มีความรู้ภาษาไทยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๐ แห่งพระราช
บัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๐ บทบัญญัติในมาตรา ๕ (๓) และ (๔) มี
ให้นำมาใช้บังคับ ถ้าผู้ขอแปลงสัญชาติ

(๑) ได้กระทำความดีความชอบเป็นพิเศษต่อประเทศ
ไทยหรือได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ราชการของรัฐบาลไทย ซึ่ง
รัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควร

เล่ม ๗๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

(๒) เป็นบุตรของผู้ที่ได้แปลงสัญชาติเป็นไทยหรือของผู้ที่ได้คืนสัญชาติไทย ซึ่งในขณะที่บิดาหรือมารดาแปลงหรือได้คืนสัญชาติไทยนั้น ตนบรรลุนิติภาวะแล้ว หรือ

(๓) เป็นบุคคลผู้ได้เคยมีสัญชาติไทยมาแล้ว”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๙๕ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖

มาตรา ๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยสัญชาติ พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้กำหนดให้ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยได้สัญชาติไทย ต่อมากฎหมายว่าด้วยสัญชาติ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๖ ได้แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ กำหนดให้ผู้เกิดในราชอาณาจักรไทยโดยมารดาเป็นคนไทยจึงจะได้สัญชาติไทย จึง

เล่ม ๑๔ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๐

ทำให้เกิดปัญหาถกเถียงกันในครอบครัวซึ่งมีบิดามารดาเดียวกัน โดยบางคนเป็นไทยบางคนเป็นต่างด้าว คู่สมรสยุ่งยากไม่เป็นการราบรื่นในครอบครัว และยากแก่เจ้าหน้าที่เมื่อมีการกักขังหรือสอบสวนบางประการ ซึ่งต้องสอบไปถึงสัญชาติของมารดาว่าเป็นไทยหรือไม่ หรือว่าเป็นคนไทยได้ตามที่ต่างด้าวและหญิงนั้นขาดสัญชาติไทยหรือยัง จึงต้องแก้ไขเพิ่มเติมให้ผู้ที่เกิดในราชอาณาจักรไทยได้สัญชาติไทย

และเพื่อส่งเสริมให้มีการแปลงสัญชาติมากขึ้นและต้องการให้บุคคลเหล่านั้นได้มีส่วนทำนุบำรุงประเทศด้วย จึงแก้ไขกำหนดระยะเวลาของผู้ขอแปลงสัญชาติที่ต้องมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศไทยจากสิบปีลงเหลือห้าปี และถ้าเป็นบุคคลที่ทำความดีความชอบเป็นพิเศษต่อประเทศไทย หรือได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ราชการของรัฐบาลไทย ซึ่งรัฐมนตรีเห็นเป็นการสมควรแล้ว เรื่องกำหนดเวลาย่อมภูมิลำเนาและความรู้ภาษาไทยก็ไม่จำเป็นต้องนำมาบังคับ สมควรให้แปลงสัญชาติได้เพื่อความสะดวกยิ่งขึ้น.